

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **A. A. S., nar.,**
státní příslušností Bangladéšská lidová republika,
bytem v ČR,

zastoupeného Mgr. Tomášem Císařem, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 10. 2023, č. j. MV-132989-8/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16. 6. 2023, č. j. OAM-676-17/TP-2023, které bylo potvrzeno a kterým bylo podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 68 tohoto zákona.
2. Žalobce namítl, že v řízení vedoucím k vydání napadeného rozhodnutí byla zvláště závažným způsobem porušena ustanovení o řízení před správním orgánem. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správní orgán při posuzování žádosti nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, což vedlo k nezákonnosti rozhodnutí. Byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), § 68 odst. 3 téhož zákona, § 2 odst. 3 a odst. 4 téhož zákona. Nebyly řádně vypořádány odvolací námitky. Správní

řízení o žádosti bylo ukončeno až žalovanou. Bylo uvedeno, že se žalovaná ztotožňuje se zamítavým rozhodnutím správního orgánu I. st., neboť žalobce nesplňoval podmínku nepřetržitého pětiletého pobytu na území. I žalovaná tedy dle žalobce připouští, že důvodem zamítnutí žádosti bylo, že žalobce pobýval mimo ČR delší dobu, než zákon připouští, tj. déle než šest měsíců. Správní orgány zcela pominuly, že se žalobce ve věci vyjádřil a sdělil důvody, proč se nevrátil před uplynutím šestého měsíce do ČR. S ohledem na to, že existence pandemie covid-19 je tzv. notorií, znemožnění cestovat je jí rovněž, nebylo nutné vyžadovat důkazy, proč žalobce nepřicestoval zpět. Jednalo se o počátek a první část pandemie, kdy platila nejprísnejší opatření, jako zrušené lety, zákazy vstupu a podobně. Platila různá omezení, situace byla velmi dynamická a restriktivní v oblasti možnosti cestování. Žalobce má za to, že tyto skutečnosti není třeba dále dokazovat, jsou obecně známé. Správní orgán o těchto souvislostech musel vědět a musel předpokládat, že důvodem nepřítomnosti žalobce byla epidemie a restrikce. Žalovaná měla nařídít výslech žalobce, pokud jeho vyjádření považovala za nedostatečné. Žalobce trvá na tom, že neměl možnost situaci řešit jinak, ani neměl možnost prokázat, co po něm požadoval správní orgán a odpadnutí na jeho vůli nezávislých překážek bylo zcela mimo jeho dispozici. To, jestli žalobce pobýval po celou dobu pouze ve své domovské zemi, není podstatné a rozhodující. Podstatné je to, že neměl možnost přicestovat do EU. Totéž platí i o jeho vstupním razítku. Žalobce má za to, že nejednal protiprávně a do této situace se dostal z důvodů na jeho vůli nezávislých. Rozhodnutí správního orgánu je dále dle žalobce v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců, který stanoví požadavky, které je správní orgán povinen zvážit při rozhodování o žádosti účastníka řízení. Správní orgány neposoudily závažnost zásahu napadeného rozhodnutí do zejména soukromého života žalobce, kdy i dopady opatření a restrikcí bylo nutné zohlednit a jinak přísné podmínky udělení trvalého pobytu ve smyslu počítání nepřetržitosti pobytu hodnotit s reflexí dané doby, tj. reflektovat pandemii jako vyšší moc. Napadené rozhodnutí se nezabývalo intenzitou zásahu do soukromého života žalobce.

3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, žalobce dle ní ani neprokázal, že by měl v rozhodné době v úmyslu do České republiky přicestovat.
4. Ze správního spisu vplynuly tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Dne 9. 1. 2023 podal žalobce žádost o vydání povolení k trvalému pobytu.
6. Správní spis dále obsahuje žádost o sdělení informací ze dne 16. 3. 2023, zda žalobce v období od 9. 1. 2018 do 9. 1. 2023 letecky opustil ČR. Tato informace byla zjišťována z důvodu ověření, zda žalobce splňuje podmínky stanovené zákonem pro vydání povolení k trvalému pobytu.
7. K uvedené žádosti bylo Policií ČR dne 17. 3. 2023 odpovězeno, že dle lustrace v IS KODOX a IS OBZOR za zmíněné období je u žalobce v systému IS KODOX evidován odlet mimo schengenský prostor z letiště Praha-Ruzyně ke dni 10. 12. 2019 a přílet tamtéž ke dni 4. 9. 2020. Mimo požadované období byl evidován odlet ze dne 5. 3. 2023 mimo schengenský prostor. V IS OBZOR nebylo k žalobci evidováno ničeho.
8. Žalobce následně zaslal správnímu orgánu I. st. čestné prohlášení, ve kterém sdělil, že pobýval v Bangladéši od 10. 12. 2019 do 4. 9. 2020 a z důvodů na jeho vůli nezávislých

nemohl přicestovat do ČR. V obou státech tehdy platila přísná protipandemická opatření, která znemožňovala cestování.

9. Rozhodnutím MV ČR ze dne 16. 6. 2023, č. j. OAM-676-17/TP-2023 byla dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobce pro nesplnění podmínky dle § 68 téhož zákona.
10. Napadeným rozhodnutím bylo toto rozhodnutí potvrzeno.
11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Námitku, že nebyly ze strany žalované řádně vypořádány odvolací námitky, soud důvodnou neshledal. Žalovaná se k jednotlivým skutečnostem namítaných žalobcem v odvolání vyjádřila, pouze neshledala jeho argumentaci důvodnou, přičemž vysvětlila, z jakého důvodu dospěla k tomuto závěru. Soud taktéž neshledal namítané porušení jednotlivých ustanovení správního řádu (§ 3, § 68 odst. 3, § 2 odst. 3 a odst. 4 tohoto zákona), jejichž porušení žalobce ani nekonkretizoval.
13. Soud rovněž neshledal důvodnou námitku, že správními orgány nebylo adekvátně zohledněno, že žalobce nemohl do ČR přicestovat dříve než v září 2020 z důvodu tehdy platných protipandemických opatření.
14. Správní orgán I. ve svém rozhodnutí konstatoval, že z cestovního dokladu žalobce bylo zjištěno, že dne 10. 12. 2019 opustil letecky schengenský prostor, konkrétně odletěl z letiště Praha-Ruzyně, k návratu došlo dne 4. 9. 2020 tamtéž. Dle hraničních razítek je dále zřejmé, že dne 11. 12. 2019 vstoupil žalobce na území Bangladéše. Dále správní orgán I. st. uvedl, že dne 12. 3. 2020 byl v ČR vyhlášen nouzový stav, dle usnesení vlády ze dne 13. 3. 2020 č. 203 byl vydán zákaz vstupu pro všechny cizince přicházející z rizikových oblastí s výjimkou cizinců s přechodným pobytem nad 90 dnů nebo trvalým pobytem na území ČR. V době vydání toho usnesení byl žalobce držitelem povolení k dlouhodobému pobytu, tedy byl cizincem s přechodným pobytem nad 90 dnů a vztahovala se na něj uvedená výjimka. Nedoložil žádné doklady, kterými by hodnověrně prokázal, že nemohl opustit území Bangladéše. Z cestovního pasu bylo naopak zjištěno, že dne 12. 2. 2020 vycestoval a jeho návrat do země není z dokladu zřejmý, tedy žalobce ani neprokázal, že po vypuknutí pandemie onemocnění covid-19 pobýval skutečně v Bangladéši.
15. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobce podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dne 9. 1. 2023, přičemž dle tohoto ustanovení je nutné, aby bylo možné pobyt cizince považovat za nepřetržitý ke dni podání žádosti o trvalý pobyt. To není případ žalobce, neboť tento v rozhodném období (9. 1. 2018 – 9. 1. 2023) pobýval ode dne 10. 12. 2019 do 4. 9. 2020 (8 měsíců a 24 dnů) mimo území schengenského prostoru, čímž doba jeho nepřítomnosti přesáhla 6 měsíců po sobě jdoucích. Je také prokázáno, že dne 11. 12. 2019 vstoupil na území Bangladéšské lidové republiky. V souvislosti s pandemií Covid-19 nedoložil žalobce žádné doklady, jimiž by hodnověrným způsobem prokázal, že by po jejím vypuknutí tuto zemi nemohl opustit,

nadto z jeho cestovního pasu vyplývá, že dne 12. 2. 2020 z Bangladéše vycestoval, přičemž jeho návrat do země původu zpět není z cestovního dokladu patrný. Z výše uvedených skutečností tedy vyplývá, že nepobýval po vstupu do Bangladéše pouze v této zemi, přičemž otisk razítka v cestovním pasu je dostatečně průkazným a hodnověrným důkazem. Dále v napadeném rozhodnutí se o žádných pochybnostech nehovoří, veškeré pro věc zásadní nesrovnalosti byly před vydáním rozhodnutí objasněny, bylo by nadbytečné a neekonomické provádět v odvolání zmiňovaný výslech odvolatele. Ministerstvo vnitra nerozhodovalo dle vlastní nedůvěry v pravdivost skutečností uvedených odvolatelem ani na základě své libovůle, neboť vyjma cestovního dokladu rozhodovalo rovněž na základě přiložených lustrací IS KODOX a IS OBZOR, z nichž je zřejmé období, kdy žalobce pobýval mimo území České republiky a k nimž měl možnost se vyjádřit.

16. Soud uvádí, že podmínkou kladného vyřízení žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců je nepřetržitý pobyt cizince na území ČR po dobu 5 let, konkrétně je stanoveno, že *povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci, který ke dni podání žádosti pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 5 let.*
17. Zákon dále definuje výjimky, za kterých je možné připustit přerušení trvání pobytu. Konkrétně podle § 68 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců *do doby pobytu podle odstavce 1 se započítávají období nepřítomnosti cizince na území v průběhu doby pobytu podle písmen a) až d), pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 310 dnů; pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění nebo studium, nepřetržitost pobytu je zachována, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává. A podle § 68 odst. 2 f) téhož zákona do doby pobytu podle odstavce 1 se započítávají období nepřítomnosti cizince na území v průběhu doby pobytu podle písmen a) až d), pokud byl cizinec svým zaměstnavatelem pracovním vyslán do zahraničí a pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 10 po sobě jdoucích měsíců a ve svém souhrnu nepřesáhla 560 dnů; toto období se však nezapočítá, byl-li cizinec členem statutárního orgánu zaměstnavatele.*
18. Podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže b) v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 68.*
19. Co se týče žalobcovy námitky, že jeho odjezd z Bangladéše byl znemožněn z důvodu tehdejších protipandemických opatření, soud uvádí, že pro posouzení splnění podmínky nepřetržitého pětiletého pobytu ke dni podání žádosti bylo relevantní období zpětně ode dne 9. 1. 2023, tedy období od 9. 1. 2018 do 9. 1. 2023 tj. též období, na které byl ze správního orgánu I. st. vznesen dotaz ohledně pobytu žalobce. V tomto ohledu soud vnímá jako podstatné, že žalobce z území ČR vycestoval v roce 2019, konkrétně dne 10. 12. 2019, jak i sám potvrdil v čestném prohlášení.
20. Bylo nesporné, že ke dni podání žádosti (9. 1. 2023) po dobu 5 let nepřetržitě na území ČR nepobýval, z cestovního dokladu plyne žalobcova nepřítomnost v období 10. 12. 2019 do 4. 9. 2020. Dále byla tato skutečnost podpořena dotazem správního orgánu I. st. na Policii ČR, kdy bylo zjištěno, že z lustrací z IS KODOX vyplynula shodná informace, pokud jde o délku vycestování žalobce z ČR. Sám žalobce pak uvedl, že pobýval mimo území ČR v období od

10. 12. 2019 do 4. 9. 2020, tedy i žalobcem sdělené období se kryje s dobou nepřítomnosti zjištěnou správním orgánem (a Policií ČR).

21. S ohledem na to, že žalobce pobýval mimo území ČR déle než 6 měsíců, bylo by možné tento jeho pobyt zohlednit ve smyslu citovaných § 68 odst. 2 písm. e) nebo f) zákona o pobytu cizinců pouze tehdy, pokud by byl řádně odůvodněn ve smyslu požadavků těchto ustanovení.
22. Žalobce nicméně nesdělil, jaký byl důvod jeho vycestování, proč ČR opustil, fakt, že po dobu přibližně tři čtvrtě roku pobýval mimo ČR sám nijak nerozporoval a pouze obecně odkázal na existenci protipandemických opatření, avšak bez toho, aby jakkoli prokázal, že tato v jeho případě skutečně měla jakýkoli vliv na možnosti cestování a návratu do ČR.
23. Žalobce argumentoval tím, že z důvodů nezávislých na jeho vůli nemohl z Bangladéše vycestovat, proto měl v zemi pobývat až do 4. 9. 2020. K tomu však soud považuje za relevantní zjištění žalované, že z cestového dokladu žalobce plyne, že dne 12. 2. 2020 vycestoval z Bangladéše, kdy zároveň doklad neobsahuje razítko, které by prokazovalo následný návrat žalobce do země (Bangladéše) či příjezd jinam, dalším razítkem je až razítko dokládající vstup do ČR dne 4. 9. 2020. Zmíněné skutečnosti soud ověřil z kopie cestovního dokladu. Soud má s ohledem na tyto informace za to, že zmíněné údaje z cestovního dokladu jednoznačně prokazují pobyt žalobce mimo Bangladéš v době od 12. 2. 2020, ať se již poté nacházel do 4. 9. 2020 kdekoli. Pokud on sám tvrdí opak, žalovaná správně uvedla, že návrat do Bangladéše a další pobyt v této zemi žalobce v průběhu správního řízení nijak neprokázal. Soud pak dále uvádí, že vycestoval-li žalobce dne 12. 2. 2020 z Bangladéše, pak nepochybně k tomuto dni bylo vycestování ze země možné, přičemž žalobce nevysvětlil, z jakého důvodu se poté nevrátil zpět do ČR, (kdy, pokud by tak učinil, vešel by se do limitu 6 měsíců), neuvedl ani, kde měl pobývat a z jakých důvodů, kdy naopak čestně prohlásil, že po celou dobu pobýval v Bangladéši. Soud proto považuje toto sdělení žalobce o pobytu v Bangladéši uvedené v jeho čestném prohlášení za nevěrohodné s tím, že odjezdem ke dni 12. 2. 2020 z Bangladéše byla zároveň doložena možnost vycestování k tomuto dni.
24. Žalobce vycestoval z ČR v době, kdy žádná protipandemická opatření ještě nebyla přijímána (prosinec 2019), poté odletěl do Bangladéše, odkud však, jak plyne ze záznamu v jeho cestovním dokladu, který představuje, jak podotkla žalovaná, hodnověrný důkaz, opět vycestoval, a to ke dni 12. 2. 2020 bez bližšího vysvětlení, kdy toto vycestování bylo tedy zjevně možné realizovat. Pokud žalobce dne 12. 2. 2020 vycestoval z Bangladéše, aniž by se tam opět vrátil, jak je rovněž doloženo jeho cestovním dokladem, kdy chybí razítko potvrzující opětovný vstup do Bangladéše, pak námitka, že nemohl vycestovat z Bangladéše z důvodu opatření dříve než 4. 9. 2020, je zcela irelevantní, neboť žalobce se v této zemi vůbec nenacházel a ke dni 12. 2. 2020 vycestování ještě bylo možné. Žalobce nevysvětlil, kde se nacházel po odjezdu z Bangladéše a z jakého důvodu nebylo případně možné opustit ani tuto zemi pobytu. Bylo na žalobci, aby zajistil svůj včasný návrat do ČR, nebo délku pobytu řádně odůvodnil.
25. Žalobce v žalobě uvedl, že dle něj není rozhodné, jestli pobýval v Bangladéši nebo v jiné zemi, podstatné dle něj bylo pouze to, že nemohl odcestovat do ČR. V tomto se však soud s žalobcem neztotožňuje, neboť žalobce v čestném prohlášení předloženém ve správním řízení sdělil, že pobýval po celou dobu po odjezdu z ČR v Bangladéši, přičemž se ohledně

nemožnosti vycestovat odkazoval na tamní restriktce ohledně cestování a obdobné restriktce v ČR. Žalobce nezmínil, že by vůbec měl z Bangladéše kamkoli cestovat, neuvedl, kam odcestoval dne 12. 2. 2020, kdy nadto samotná skutečnost, že mohl v tento den vycestovat, popírá jím namítanou nemožnost cest. Soud nesdílí názor žalobce ani v tom bodě, že by existenci restriktcí měl správní orgán předpokládat jaksi automaticky od vypuknutí pandemie ve všech zemích bez dalšího, kdy dle soudu bylo naopak třeba, pokud žalobce pobýval i v jiné zemi než v Bangladéši, se zabývat situací v takové zemi s tím, že bylo na žalobci, aby prokázal neúspěšnou snahu vycestovat, kdy jak soud již opakovaně uvedl, žalobce na místo toho v únoru 2020 bez obtíží opustil Bangladéš. Soud dodává, že žalobce ve správním řízení čestně prohlásil, že po celou rozhodnou dobu pobýval v Bangladéši, pokud tomu tedy ve skutečnosti bylo jinak, žalobce by tímto připustil nevěrohodnost svých vlastních tvrzení. Bylo na žalobci, aby postavil na jisto, kde se kdy nacházel a z jakých důvodů nebyl možný jeho včasný návrat.

26. I kdyby soud připustil nevěrohodnou verzi žalobce, která je v rozporu s údaji v jeho cestovním dokladu, tj. možnost, že žalobce po odjezdu z Bangladéše ke dni 12. 2. 2020 se tam opět vrátil, nebyla by jeho argumentace důvodná. Jak zmínil správní orgán I. st., v ČR byl z důvodu pandemie onemocnění covid-19 vyhlášen nouzový stav ke dni 12. 3. 2020, tj. o měsíc později, než žalobce opustil Bangladéš. Tedy z hlediska opatření platných v příslušné době v ČR, pokud by tehdy z této země vycestoval zpět do ČR, mohl by se bez problémů vrátit. S ohledem na opatření přijatá v ČR by bylo možné realizovat návrat žalobce i po datu 12. 3. 2020, jak plyne ze zjištění správního orgánu I. st., který uvedl, že žalobce jako cizinec, který v příslušné době disponoval dlouhodobým pobytem, se mohl do ČR navrátit, neboť spadl do kategorie výjimečných případů, kterým se návrat umožňoval. Pokud by soud připustil, že by žalobce po 12. 2. 2020 přicestoval opět do Bangladéše, a poté by z něj chtěl odletět do ČR, ale nebylo by mu to umožněno z důvodu tamních protipandemických opatření, pak soud uvádí, že přijala-li protipandemická opatření ČR v březnu 2020, Bangladéš by tak učinil patrně přibližně v obdobném datu. I kdyby tomu tak snad nebylo, měl žalobce prokázat neúspěšný úmysl vycestovat z Bangladéše. Soud považuje za podstatné, že žalobce jednak svůj pobyt v Bangladéši do 4. 9. 2020 ničím nezdůvodnil, a zejména pak nijak neprokázal, že by se pokoušel ze země vycestovat dříve, nepoukázal na žádná konkrétní opatření, která mu měla ve vycestování bránit, kdy naopak, jak soud již uvedl, bez potíží dne 12. 2. 2020 Bangladéš opustil, a poté pobýval neznámo kde až do 4. 9. 2020, kdy se vrátil do ČR. S ohledem na tyto skutečnosti není jisté, že by zemí, jejíž opatření by žalobci měla bránit ve vycestování v období od 12. 2. 2020 do 4. 9. 2020, měl být právě Bangladéš, neboť žalobce se pravděpodobně nacházel v jiné zemi o jejichž opatřeních se nezmínil a pouze sdělil, že dle něj šlo o obecný problém po celém světě, což jak soud již uvedl, je sice pravdou, nicméně bylo na žalobci, aby prokázal svou neúspěšnou snahu vycestovat.
27. Bylo na něm, aby zajistil svůj nepřetržitý pobyt ve smyslu § 68 odst. 1 zákona pobytu cizinců a z ČR vůbec necestoval, nebo tak činil pouze ze závažných zákonem stanovených důvodů či po stanovenou dobu. Ze strany žalobce nebylo sděleno, z jakého důvodu ČR opouštěl, ani nebylo prokázáno, že se kdykoli do 4. 9. 2020 pokoušel z Bangladéše či odjinud neúspěšně vycestovat z jím tvrzených protipandemických opatření, bylo pouze zcela obecně tvrzeno, že nemohl vycestovat z Bangladéše, ačkoli z jeho cestovního dokladu plyne, že tuto zemi opustil dne 12. 2. 2020. Soud nijak nezpochybňuje možnou obtížnost realizace vycestování z důvodu opatření v souvislosti s pandemií zejména v roce 2020 a 2021 prakticky po celém světě, avšak v případě žalobce nebylo prokázáno, že by z Bangladéše nemohl vycestovat před

4. 9. 2020, ani nebyl prokázán důvod jeho cesty a pobytu mimo ČR, tedy podmínky zákona ve vztahu k možnému nepřetržitému pobytu nebyly naplněny. Pouhý obecný odkaz na existenci protipandemických opatření v Bangladéši či ČR nemůže být bez dalšího dostačujícím závažným důvodem ve smyslu § 68 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, kdy nadto bylo žalovanou prokázáno, že minimálně návrat žalobce do ČR byl možný.

28. Soud dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 243/2022 – 32 ze dne 23. 8. 2024, ve kterém tento soud mj. zmínil, že: „*Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že situace související s pandemií onemocnění COVID-19 byla mimořádná a provázely jí mj. i obtíže s cestováním do zahraničí. Právní úprava však ani v té době bez dalšího neumožňovala podání žádosti na území ČR osobám nesplňujícím podmínky § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců (a to ani za použití analogie, již se stěžovatel v kasační stížnosti dovolává). Nicméně individuální okolnosti každého jednotlivého případu sloužící k odstranění tvrdosti zákona bylo možné zvážit v rámci žádosti dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2023, č. j. 4 Azs 19/2023-34, a ze dne 18. 1. 2021, č. j. 5 Azs 258/2020-67). Dle tohoto ustanovení může zastupitelský úřad v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Takovými individuálními okolnostmi může být i faktická nemožnost vycestovat do země původu a žádat o pobytové oprávnění prostřednictvím zastupitelského úřadu v této zemi. Konkrétní důvody, které odůvodňují upuštění od povinnosti podat žádost osobně, musí vymezit žadatel, což plyne z jeho povinnosti důvodnost žádosti „doložit“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, v relevantním znění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 Azs 219/2015-67). Pokud tedy na straně stěžovatele nastaly individuální okolnosti, které vytvořily objektivní překážku pro osobní podání žádosti u zastupitelského úřadu ČR v Ruské federaci (§ 169g zákona o pobytu cizinců), mohl podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců současně s doručením žádosti zastupitelskému úřadu požádat o upuštění od osobního podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, v němž měl zastupitelskému úřadu poskytnout a doložit konkrétní hodnověrné informace, které mohly vést k závěru o naplnění pojmu „odůvodněný případ“ uvedeného v § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců (např. zrušení či omezení letů do Ruské federace, zdravotní stav stěžovatele či jeho rodinných příslušníků nebo okolnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života apod.). Stěžovatel však takto nepostupoval a žádost o dané pobytové oprávnění podal přímo u správního orgánu I. stupně na území ČR, ač k tomu nebyl oprávněn.“*
29. Přestože v citované věci šlo o skutkově odlišnou situaci, má soud za to, že závěry NSS sice připouští obtížnost a mimořádnost situace související s pandemií onemocnění COVID-19 ve spojitosti s cestováním do zahraničí, avšak je též zjevné, že se stejnou obtížností se potýkali nepochybně i cestující ze zahraničí do ČR. Zároveň však NSS uvedl, že ani tyto komplikace nebyly obecným důvodem pro podání žádosti ve věci pobytu v ČR, bylo třeba i tehdy žádat o umožnění výjimky, v daném případě zde konkrétně byla otázka, zda byly dány individuální okolnosti, které vytvořily objektivní překážku pro osobní podání žádosti u zastupitelského úřadu ČR v Ruské federaci, kdy soud také uvedl, že takovými individuálními okolnostmi může být i faktická nemožnost vycestovat do země původu a žádat o pobytové oprávnění prostřednictvím zastupitelského úřadu v této zemi. Za těchto předpokladů by mohlo být stěžovateli umožněno žádat o upuštění od osobního podání žádosti. Soud nicméně uzavřel, že takto stěžovatel nepostupoval a pouze podal žádost v ČR, aniž by k tomu byl oprávněn. Dle zdejšího soudu z tohoto závěru plyne, že ani přes komplikace související s pandemií

nebylo možné bez dalšího upustit od požadavku na aktivitu žadatele o pobyt, kdy se i v takovém případě požadovalo, aby doložil, že individuální okolnosti jeho případu jsou důvodem pro výjimku a současně, aby o toto výjimečné řešení aktivně požádal.

30. Jde-li o nyní řešenou věc, spatřuje zdejší soud podobnost v tom, že existence protipandemických opatření by mohla být jedním ze závažných důvodů zmiňovaných v § 68 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, kdy nicméně soud má za to, že nikoli bez dalšího. Žalobce se pouze zcela obecně odkázal na existenci opatření v ČR a Bangladéši, aniž by se vyjádřil konkrétněji a uvedl, kdy a jak se konkrétně pokoušel neúspěšně vycestovat, kdy naopak z tvrzení z žaloby plyne, že dle žalobce je v podstatě bez významu, kde se vlastně nacházel, za podstatné považuje pouze existenci opatření jako takovou. Žalobce neprokázal důvod vycestování, pobytu mimo ČR, a dokonce ani to, že by vůbec pobýval v Bangladéši, ze kterého naopak dne 12. 2. 2020 dle údajů v jeho dokladu odcestoval.
31. S ohledem na uvedené skutečnosti soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku ohledně neprovedení výslechu s žalobcem, neboť ten by byl již nadbytečný. Žalobce měl možnost veškeré relevantní skutečnosti správnímu orgánu sdělit, což i učinil doložením čestného prohlášení. Zjišťování dalších informací od žalobce by nemohlo na výše uvedených závěrech nic změnit.
32. K námitce porušení § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaná uvedla, že jelikož byla žádost žalobce zamítnuta dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, nebyl správní orgán I. st. povinen zkoumat přiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce.
33. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
34. Správní orgány mají obecně povinnost se s přiměřeností dopadů rozhodnutí vypořádat, nicméně toto neplatí, je-li řízení zastaveno bez meritorního posouzení věci.
35. K tomu lze poukázat na judikaturu, konkrétně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016 - 48, dle kterého: „*Judikatura specifikovala, že přiměřenost dopadů nemůže být řešena v případech, kdy bylo řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu zastaveno a o žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2016, čj. 1 Azs 108/2016-41, bod 22). (...) Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno*“ (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015-24, bod 35). Správní orgány ani krajský soud se nemohly zabývat věcnou stránkou žádosti (srov. bod [23]). Proto nepochybily, pokud se nezabývaly ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky.“ Dále lze zmínit rozsudek ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016 - 41, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*přiměřenost dopadů rozhodnutí nemohla být v předmětném řízení řešena, jelikož řízení bylo zastaveno a o stěžovatelčině žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27). Proto správní orgány ani městský soud nepochybily, pokud se nezabývaly*

věcnou stránkou dané žádosti, tedy ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky.“ Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 7 Azs 5/2019 - 27 ze dne 14. 3. 2019, týkající se taktéž případu, kdy bylo řízení o žádosti procesně zastaveno, uvedl že „žalovaný nepochybil, pokud v daném rozhodnutí neposuzoval dopady do rodinného a soukromého života stěžovatele. Nejvyšší správní soud v uvedených rozsudcích takovou povinnost nedovodil ani na základě § 174a zákona o pobytu cizinců, či čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dalších.

36. Soud dále uvádí, že správní orgány jsou povinny posoudit dopady rozhodnutí ve smyslu čl. 8 Úmluvy, který zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. V obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky NSS č. j. 7 As 112/2011-65 z 22. 9. 2011, č. j. 9 As 71/2010-112 z 9. 11. 2011, či č. j. 8 As 68/2012-39 z 6. 8. 2013 a nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 23/11 z 24. 4. 2012). Rozsah posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí se v případě, kdy tato povinnost není určena přímo zákonem, odvíjí především od tvrzení cizince, jenž nemůže důsledky své případné pasivity přenášet na správní orgán (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Azs 144/2020-33 z 23. 7. 2020). Míra konkrétnosti skutkových tvrzení tak určuje intenzitu a hloubku, v jaké je správní orgán povinen se přiměřeností zásahu do života žadatele zabývat (například rozsudek NSS č. j. 1 Azs 310/2020-37 ze 4. 3. 2021).
37. V případě žalobce se nejednalo o zastavení řízení, o situaci ukončení řízení bez meritorního posouzení. Důvodem zamítnutí žádosti bylo nesplnění podmínky pro vydání povolení, konkrétně požadavek na nepřetržitý pobyt na území s tím, že žalobce žádal o povolení k trvalému pobytu z důvodu pětiletého pobytu. Přestože se správní orgány s ohledem na tento závěr blíže nezabývaly dalšími skutečnostmi relevantními k situaci žalobce, byly přesto povinny se dopady rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zabývat, což však neučinil správní orgán I. st. ani žalovaná, která pouze reflektovala odvolací námitku a uvedla, že v daném případě zde povinnost hodnotit dopady nebyla.
38. Soud se však s tímto názorem žalované neztotožňuje, bylo naopak na ní, aby napravila pochybení správního orgánu I. st. a hodnocení dopadů rozhodnutí provedla, soud nesouhlasí s tím, že by v případech zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zde tato povinnost nebyla. Jak soud již uvedl, toto posouzení je nezbytné provést až na výjimky vždy, přičemž v případě žalobce o se o výjimečnou situaci nejednalo, nešlo o zastavení řízení, kdy by nebylo meritorně posuzováno. Soud k tomu poukazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 184/2022 - 37, ze dne 25. 8. 2022, ve kterém se též jednalo o zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 1 písm. h) zmíněného zákona a posouzení dopadů bylo provedeno. Obdobně bylo postupováno také ve věci, která byla předmětem rozsudku NSS ze dne 17. 1. 2023, č. j. 10 Azs 103/2022 - 59. Žalované by mělo být z její praxe známo, v jakých situacích je třeba hodnocení dopadů provádět a v jakých nikoli.
39. Soud nicméně dále uvádí, že jak plyne z výše uvedeného, pro intenzitu a míru hloubky hodnocení správních orgánů je relevantní zejména povaha a míra konkrétnosti tvrzení žadatele ohledně jeho situace. V tomto ohledu soud konstatuje, že tvrzení žalobce uváděná

k jeho žádosti nemohou vést k závěru o nepřiměřenosti dopadů, neboť žalobce neuvedl žádnou skutečnost, která by mohla vést k závěru o tom, že by měly být rozhodnutím zasaženy jeho soukromé či rodinné vazby nepřiměřeně. Žalobce ve své žádosti konkrétně uvedl, že je ženatý, přičemž jeho manželka žije v Bangladéši. Dále zmínil, že má jedno dítě, nar. 2020, které žije rovněž v Bangladéši. Tamtéž pobývá také žalobcova matka, otec a sourozenec, který studuje. S ohledem na tyto skutečnosti je patrné, že žalobce nesdělil žádné výjimečné okolnosti ve vztahu ke svým soukromým a rodinným vazbám. Všichni jeho rodinní příslušníci včetně jeho dítěte se nachází nadále v Bangladéši. Co se tedy týče rodinných vztahů žalobce, nebudou tyto rozhodnutím nijak zasaženy, neboť žalobce má veškeré své vazby tohoto typu v Bangladéši a žalobce tak tím, že pobývá v ČR, je naopak od svých rodinných příslušníků dlouhodobě odloučen. Žalobce pak nesdělil ani žádnou jinou skutečnost, která by byla jakkoli výjimečnou ve vztahu k jeho soukromým a rodinným vazbám. V ČR pracuje jako pomocný pracovník obchodního provozu. Soud dodává, že se neztotožňuje s žalobcem, že by měly být v tomto ohledu hodnoceny také dopady důsledků opatření přijímaných v souvislosti s pandemií onemocnění covid-19, žalobce nezmínil žádné konkrétní skutečnosti, které by v tomto ohledu měly mít dopad na jeho konkrétní soukromé a rodinné vazby.

40. Zmíněné skutečnosti soud tedy nepovažuje za nijak zásadní, tak aby na výsledný závěr o zamítnutí žádosti měly jakýkoli vliv. Žalobci pak ani nebyla nevydáním povolení k trvalému pobytu uložena povinnost vycestovat, kdy nadto sám do vlasti dobrovolně nedávno cestoval, z něčeho neplyne, že by měl mít z cesty do vlasti či pobytu tam jakékoli obavy, tím méně takové, aby mohly mít vliv na posouzení. Soud proto s ohledem na uvedené konstatuje, že správní orgány sice pochybily, pokud se nezabývaly zkoumáním dopadů rozhodnutí ve smyslu č. 8 Úmluvy, nicméně toto pochybení soud neshledal jako dostatečný důvod pro závěr o nezákonnosti rozhodnutí, a to s přihlédnutím k tvrzením žalobce, který neuvedl žádné výjimečné skutečnosti týkající se jeho situace, pouze to, že všechny rodinné příslušníky má v Bangladéši, což nemůže mít na přiměřenost dopadů žádný vliv.
41. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitky důvodné, proto žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20. 11. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce